

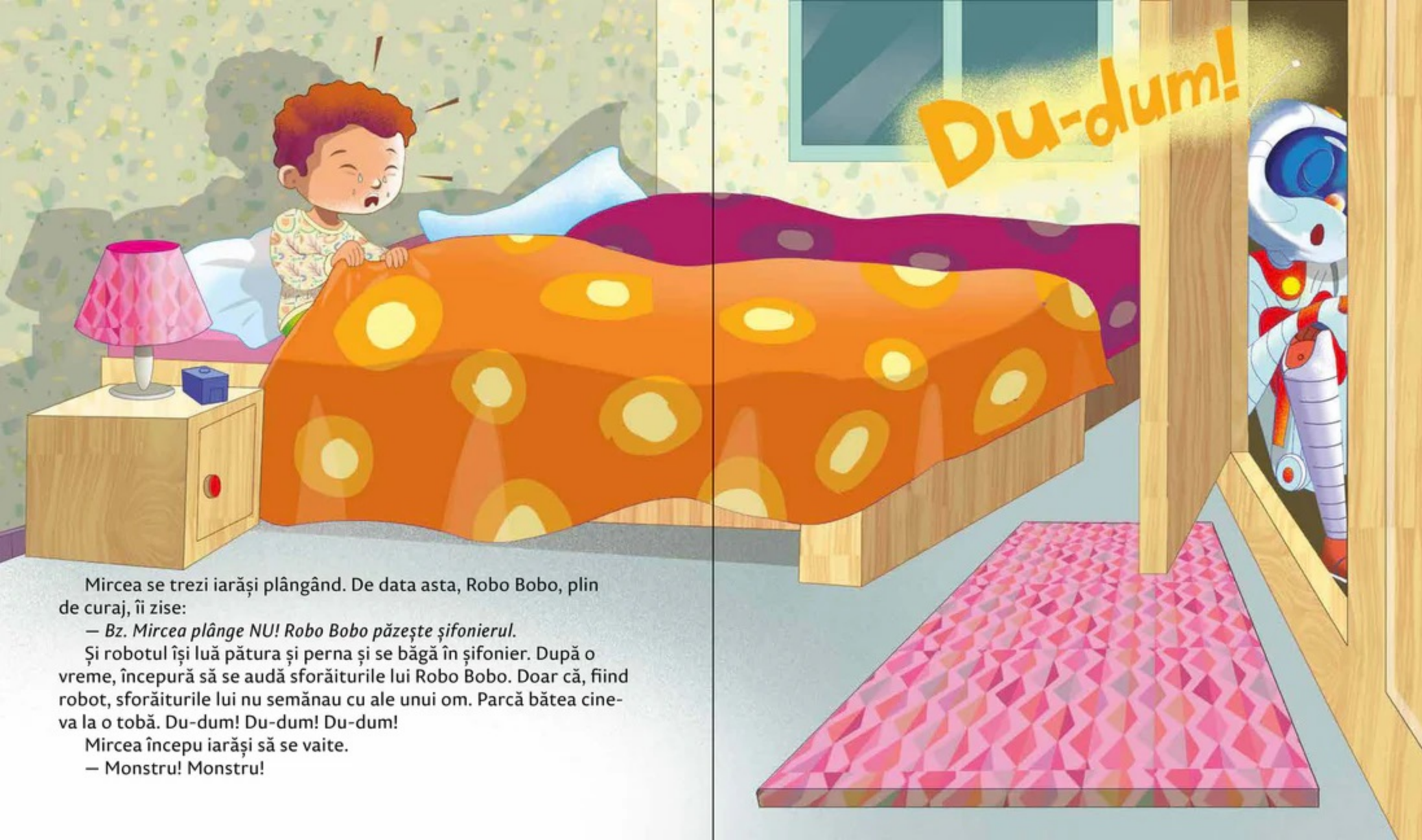
Toma primise de ziua lui un robot, pe nume Robo Bobo, pe care trebuia să-l învețe să se poarte ca oamenii. Ei, Robo Bobo învățase multe. Acum era timpul să le poarte și el de grijă altora.

Uite, de exemplu, Mircea, verișorul lui Toma, un băiețel de numai trei ani, venise în vizită la ei. Pentru că Mircea se temea să doarmă singur, Toma îi ceru lui Robo Bobo să stea în aceeași cameră cu verișorul.

— *Bz. Robo Bobo curajos! se laudă robotul. Mircea niciun pericol!*

Zis și făcut. Își spuseră noapte bună și se despărțiră. Toma dormea în camera lui, iar robotul se mută cu Mircea în dormitorul pentru oaspeți.

Mircea se trezi iarăși plângând. De data asta, Robo Bobo, plin de curaj, îi zise:

— Bz. *Mircea plânge NU! Robo Bobo păzește șifonierul.*

Și robotul își luă pătura și perna și se băgă în șifonier. După o vreme, începură să se audă sforăiturile lui Robo Bobo. Doar că, fiind robot, sforăiturile lui nu semănau cu ale unui om. Parcă bătea cineva la o tobă. Du-dum! Du-dum! Du-dum!

Mircea începu iarăși să se vaite.

— Monstru! Monstru!

— Bz. Aoleu! Monstrul apelor! Monstrul apelor! strigă robotul și se ascunde sub pat.

Toma veni repede în camera lor. Aprinse lumina și dădu cu ochii de Mircea, deghizat în monstrul apelor.

— Ei, ce mai e și asta?

— Bz. Monstrul apelor! striga robotul de sub pat.

— Of, of, Robo Bobo! râse Toma. Nu e niciun monstru al apelor! E verișorul apelor!

Și, zicând acestea, trase cearșaful de pe Mircea.

— Gata! Terminați cu joaca! E trecut de miezul nopții. La culcare! le zise Toma.

